

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 784/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Марко Станковић, адвокат у ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“, Панчево кога заступа пуномоћник Саша Левнајић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1402/19 од 02.10.2019. године, у седници већа одржаној 24. септембра 2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1402/19 од 02.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1402/19 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 7/2018 од 19.03.2019. године којом је обавезан тужени да тужиоцима по основу разлике зараде на име прековременог рада, накнаде трошкова за исхрану и регреса за годишњи одмор за период од 01.04.2015. године до 31.12.2017. године, исплати износе наведене изреком пресуде са припадајућом каматом, и накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је преко пуномоћника изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су доставили одговор на ревизију. Захтев за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију су поставили и определили.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у предметном спору поднета је 10.01.2018. године, а преиначена 26.02.2019. године. Тужиоци су формални активни супарничари па се дозвољеност ревизије цени у односу на сваког појединачно. Највиша вредност предмета спора о коме је одлучено пресудом износи 153.434,86 динара, за који износ је усвојен тужбени захтев првотужиоца. Тај износ је противвредност 1.297,62 евра на дан преиначења тужбе.

Како је у овом радном спору, који се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа у смислу члана 441. ЗПП, у којем би ревизија била дозвољена, предмет тужбеног захтева новчано потраживање, чија вредност је испод законом прописаног ревизијског цензуса, то ревизија туженог није дозвољена.

Иако се тужени у ревизији позвао на једну одлуку ревизијског суда, ревизија није разматрана као посебна јер се ревидент није позвао на законску одредбу која прописује могућност посебне ревизије, нити је навео разлоге за примену одредаба ЗПП о посебној ревизији.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је ревизију одбацио применом члана 413. ЗПП, у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом члана 165. став 1. у вези са чланом 154. став 1. ЗПП, тако што је захтев тужилаца одбијен, јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић